

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER ŞEYİN GÜZEL OLMA NEDENLERİ

SERKAN TÜRÖ

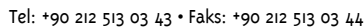
kalbim yokluğunda da senin kuşlarını sayıklıyor

kalbimi yerinden edene,

Dedalus Kitap

(Sertifika No: 11964)

Serkan Türk

**her şeyin
güzel olma nedenleri**

Serkan Türk

1977'de Trabzon'da doğdu. Anadolu Üniversitesinde ve Karadeniz Teknik Üniversitesinde İşletme eğitimi gördü. Şiir ve öykülerinden bazıları Almanca ve Bulgarca'ya çevrilip yayınlandı. *Türk Bozcaada Öyküleri* ve *Seksenlerde Çocuk Olmak, 90'lar/ Çocuk mu, Genç mi?* adlı çalışmalara katkıda bulundu. Doğduğu ve yaşadığı şehri anlattığı *Güneşli Bayır*'ın yanı sıra, *Her şeyin Güzel Olma Nedenleri* ve *İçimiz Çölse Birisi Geçmiştir* adlı şiir kitapları yayımlanmıştır. *Tanrı'nın Yalnız Kırkları*, Serkan Türk'ün *Uzak Yaz* ve *Rüzgarlı Camlar*'ın ardından okuruna ulaşan üçüncü öykü kitabıdır.

İçindekiler

1. bölüm

kıblesi olmuşsun yüzümün

- sesim sana iyi olmayı öğretecek • 9
- onun evi ve başka bir yaşamı • 10
- cimri bir eğreliotu • 12
- yer yüzünün kuğuları • 14
- dalgakıran • 16
- semender • 18
- kalbimin çırası • 20
- her aşk biterken biraz ihtiyar • 22
- notre dame'in küskünü • 23
- içime ovduğun gül • 24
- her şeyin güzel olma nedenleri • 25
- son yürüyüş • 26
- yokluğunun kuşları • 28
- sevmişlerin gölgeleri • 30

2. bölüm

zaman benim acı yontucum

- ölü defterler • 33
- sekans • 34
- yaz ölüleri • 36
- akvaryum • 38
- sabun köpüğü • 39
- b'akmalar • 40
- meriç'in suyu • 42
- aramızdan salyangoz geçiyor • 43
- soluyorsun • 44
- yıldızları kayıyor göğümün • 45
- uzak yaz • 46
- hiç kimsenin elleri • 48
- bilinmezin atları • 49
- kısıyor gölgesi akşamın • 54

*“Geçmiş, mahkûmu olmadığımız tek şey.
Yapamayacağımız, neticelerini değiştirmek.
Gel geçmişi birlikte yapalım.”*

John Berger

---

kıblesi olmuşsun yüzümün

---

sesim sana iyi olmayı öğretecek

nasıl sevgi dolu bakarım
görmez sağır kalbin taş olur
sonra arabalar geçer, göğsünden uçaklar
çizerler içimi sessizlikleriyle
karıncalı bir televizyon kanalında gölgeler
belirir yüzümden yukarı akşam
beklediğini bilirim beni
çünkü sesim sana iyi olmayı öğretecek

eşsiz müzisyen şarkısını söyleyecek
bir tanık bakıyor olacak yoluma
bütün kederler gün gelecek eskiye dönüşecek
sana açtığım kapılara, baktığım gök yüzüne
rüzgâr fısıldayacak taş binaların arkasından
yalnız ağaç eğilecek ardından kırılmış cama

oysa anı diyecek birileri yaşanmışa
yaşanmamışına üzülecek birileri de
içindeki örümcek ağlarını dağıtarak
sözüm söz sesim sana iyi olmayı öğretecek
ben yalnızlığımı doğururum
izin verirse hayat birlikte yaşanmamıza

onun evi ve başka bir yaşamı

“ben sana yazıldım, mekânım yok”

Gülten Akın

onun evi ve başka bir yaşamı,
benim yaralı dizlerimde kabuğum var
derdim, girerdi aramıza yağmur
değmek için düşerdi her damla

yalnızdım tüm kentlerin üveyi

yüzün uykusuzluk bahçesi olurdu
severdim en kirli halini ellerinin
seninim derdim, kollarım dünyanı saracak
sormayın içimden mi söyledim isteklerimi

sayar mıydı gecelerini ayrı ayrı
benimle olan ve bensizler

yol kazaları olur ansızın
her şeyi gösteren güneş sokulur odalara
ağrıyan bir boğazdım,
geçkin ikindilere bakarken sararan hayatları bildim

kaleni yapacaklar omurgamdan
bu merdivenlerden taşıyorlar kumumu

sanki bu kamyon ayrınlıkları taşıyor bana

onun biricik evi ve başka yaşamı
giriveriyor aramıza, her an kanayan
eski bir savaş çıkıverir kitaplardan

göğsüm bir başkasına sıkışmış
aklım üryan, bulutlar geçmiş bir masala ağlar

sayardım geceleri ayrı ayrı
onunla olan ve onsuzluklar

cimri bir eğreltiotu

meşe palamutlarını taşıyor
serin gölgeliklere eğilmiş rüzgâr
beklemeye durmuşum bana bak

ben mi dedim zaman mı fısıldadı geceye
kalbim oyun hamurun, ov
bir ıtır gibi salayım kokumu gövdene
senin ellerin hünerli, tenime gün doğuşu
bütün dehlizlerimi ılık basacak sonra
tanrı cimriyi sevmez cömert ol

başka birine dönüşürken zamanda
bazı yalanlar alır yaşananların tozunu
fotoğraflar hep başkasının olur
insan bir eğreltiotu gibi kururmuş
kurudum, dudaklarımda o mırıltılar

dedin ki: sessizliğinden korkuyorum en çok
bütün ışıklar yanarken
ürkek bir çocuk gibi kendime dönmekten
gidememekten o yolları seninle

sesini duyuyor olsam
içimdeki boşluğu kaldırır atardım

nalınların altında kalıyor yağmur
ıslanan sarı yaprak
yelelerini silkeler
akşam gibi geçerken kapı önlerinden o atlar
yutarmış göğü gözlerin

gördüğüm dallarda
yerine konulamaz bir şeyini yitirmenin adı
seni mi yitirdim
yoksa erken düşmüş bir güzü mü

beklemeye durmuşum bana bak

yer yüzünün kuğuları

“Reddettim, bütün kesinlikleri, kalbim
bu hayale bir daha inansın diye”

Birhan Keskin

geceleri mezarlara benzetiyorum balkonları
uzaklararası bir yalnızdan kayıyor yıldızlar
otlarım kurumuştur sazlığında
ağzındaydı yanan yazları anıların

yazın sırrıysa beklemek, aşk benim
sesime yakışır. sende büyür
ne kadar dağ varsa. durur orada
duvarda atlas, kıyıda deniz
geçerim her kenti ödünç bir sabırla

kuğular çarpar bana teninden uçuşan
ellerim tutar, kokusunu yer yüzünün
gelirim yoklarım gövdendeki uçurumları
ırmak boylarımı suların tuttu
tanrı'nın yalnız günü cuma
kelebeği sen çiçeklerimin

veremli ağaçlar, göğе uzanmış
sayıklıyor adını beyaz bir hayvanın,
atların boyunları uzuyor
geçen güzün gölgesi çocuklar
camlardan bakıyor havuza

yapraklar sokaklarını süpürür
omuzların kaybolur karanlıkta
hangi yeşil sana yakışmaz bilirim
benim gönlüm sende durur her küstüğünde

dalgakıran

I.

mürekkebi kurumuş bir geçmişse kalan
yetimdir *gece* kalbimi yerinden eder

taşın serinliğini bildim,
suyun yumuşaklığıydı kayayı söken
o köprülerden geçerken
rüzgârın söylediği şarkıydı sendeki heves

ben bakımsız diğer elin
sana dokunan yalnız bu parmaklarım
uzakları çizer kâğıda kırılmış

öptüğün boynum örtüyordu ormanının ağzını
kaçırdığın bu hayat yangınını

II.

her aşk yağmurdan sonra soğur
siler pencerelerdeki gölgeleri *gece*

gittiğin belli değil
sana uzandım orası çöl
içim eski bir pazar kadar dağınık

düнде oturmuş beklerken ben
her sokağın sesine çocuk karışır
mısır satıcısı, panayır alanı ve o ağacın altı
birbirine sarılmış iki yabancı gölge

kalbimi yerinden eden *gece*
yetimmiş bildim
dalgakıranıymışsın ömrümün
mürekkebi kurumuş

semender

“Yar yar
Canımın çekirdeğinde diken
Gözümün bebeğinde sitem var”
Bedri Rahmi Eyüboğlu

kalbim bir yara mı göğsümün altında
ilerliyor günden güne bir semender ateşe
zaman soyunu sürüyor kışta
tanrım çok yanıldım gönlümü al

kendine bir düş evren çiziyor bahar
ağaçları, göğü ve dağları boyuyor sonra
kuşlar konuyor telefon direklerine
habersiz yapılan konuşmalardan

kilometrelerce ötelerde biri
kavuşmak diyor aşkı bulmaya
tenimin omurgası, kiblesi olmuşsun yüzümün

köprüleri sis basmış, içim güz
yapraklarını süpürürken ayrılık
ölü toprağını üzerine serpiyorum akrebin
anıları sarartıyor yelkovan

derimin altındaki bir nehir mi kan
günden güne ilerliyor bir ateş semendere
yanıyor ormanın ağzında rüzgâr
çok yanıldım tanrım gönlümü sar

kalbimin ırası

I.

biri beni unutacakmış, tanrı çekip alacak
içinden nehirler geçen ovaları
ben o gövdenin yzydm
nereye dklebilirim yer gösterin

yitmiş anılar dolacakmış için
sonra kan, sonra yaban mevsimler
koca koca atlar gelecekmiř peřimden
intihar edecek boz bulanık sular
vazgeçirecek denizleri kprmekten gemiler

biri beni unutmasın
l zamanlar yařatmasın gelen gün.
ovalar, yüzün ve rzgrları ülkemin bilsinler
sende kalmış ırası kalbimin.

II.

içimdeki yalnızlık yağmurun
yanmış ot kokusu ve sise karışıyor ayakların
yüzüm geçtiğin yola dökülür

her şeyi hatırlıyor kuşlar
ve şarapçı üzüm salkımlarını emiyor bağında

sesler birikiyor ağaçların içinde
kıyılarda yengeçler ölüyor
kimi kısıkaç, kimi kabuk kumumda.

kalbimin çırası durmadan yanarken
biri unutacakmış, tanrı çekip alacakmış
onun gövdesinden beni

her aşk biterken biraz ihtiyar

“kalptir, geçer hepsi; kendine gelirsin
ne anlam arar ne bulur ne verir
kalptir, sadece
“niye böyle oldu ki?” dersin”
Ebubekir Eroğlu

haziran rüzgârında uğuldayan ses
der ki : kalbini bırakmışsın bir tepeye
yorgun sancısını taşımaktan o kalp
yalan otları kaplamış bahçeni
bu yüzden her ayrılık biraz intihar

bu aşkı istifaya davet ediyorum
biliyorum ölecek çiçeklerimin hepsi
üşüyerek solacak tenimin kokusu
her sözcüğüm bir diğerinden alacaklı kalacak
razı değilim ama
bırakamam kader rüzgârına işimi

her aşk biterken biraz ihtiyar
gözleri geceden yorgun
uzanacak ağrısıyla o gölge boylu boyunca
canımdan uzaklara sarkacak

notre dame'ın küskünü

her duyduğum ölüm kamburum
olurdu. sonsuz gökleri sarsardı yağmur
ellerinde kir birikmiş günahkar bir kadın
beyaz bir çarşafı gererdi bahçesinde

yaz'dı biliyorsun biten
ben orda koşacak ve yetişecek olandım
yeni zamanlarına dünyanın

tuttu yaprak döktü ağaçlar
kavak esnedi çatıya doğru
bir kuş havalandı kalbimde
tuhaf boşluk
açtığım candan baktım tepelere
ateş yakmış kalabalık,
gittin mi? hiçbir gölge yer etmemiş
aydınlık evler, altındı penceren.

esmeralda bir çingene kadar esmer
bir o kadar alacaklı tanrı'sından
ve ben alingan köle kamburum içimde
notre dame'ın küskünüyüm sanki
çalışıyorum her saat çanlarını yalnızlığın
katedralin duvarına sinmiş frollo kadar ürkek
bakıyorum çarmıhıma.

bu düştüğüm yağmur suyu gözyaşım
olurdu. sonsuz içimi dağlardı sessizliği.

içime ovduğun gül

“bir sır- çocuksun, baştan çıkarır gibi açığa çıkardın beni
ayrılık mı; beni aşka terkettiğin için seviyorum seni!”

Haydar Ergülen

bu ağaç ne kadar yakın bana
kökü köküme değse fırtınalar patlar
yağmuru söker bulutlardan yoksullar
her dua biraz yalnız işi
kimin sessizliği böyle kırmakta gönlümü
yoksun gün devirmekte kırkını

küçük bir ağacı sallayan çocuklar kadar coşkulu
gökyüzü kıvrılıyor başımda, aynen öyle mavi
elini kaldırışın, başını sallayışın sözlerime
yalnız bırakışın sokağı aklımda
gözlerime üşüşense sahipsiz bir bulut
alıp başını gider, içime ovduğun gül
kalır aklımda,

bilsem sonu bir bahçeye çıkar
koşacağım sularının ardından

her şeyin güzel olma nedenleri

her şeyin güzel olma nedenleri
var bilirsin, göğün kuşları da bilirler
yazın geçip giden bir yalnızın sesi olduğunu.

akşam oldu mu çöker içimizde bir yere o kuşlar
dalgaların çılgınlıkları adalardan gelir
serinlik kaplar evrenini
eski evlerin hayaletleri avlusunda dolaşır
ağaçlara gölgeleri karışmış anıların

izin verirse ömür kendimi birine adayarak
düşümleneceğim bu uğurda iplerine.
güzel yapabilir hayatlarımızı bu da
kalın bir kitabı okur gibi sular
yelkenimi dolduran rüzgârıyla çoğalacağım

dudak bir büyüdür
bıyıklarımınla başlar her öpüşme
önünde eğildiğim tanrı gibi görür gözleri
yakalandığım fırtınayı

şeytan çarmıhındaki cambaz ipine dolanmış
kötürüm bir gemi durur onun omuzlarında
ben omuzlarını da severim
oradan başlarım büyümeye

güzellik ondan gelir gözlerime.

son yürüyüş

“yalnızım
o kadar yalnızım ki
herkes uyuduktan sonra
gezmeye çıkarıyorum ölü köpeğimi”
Ahmet Oktay

ben kendimle nereye taşınısam
orası gecenin köründe sana gelir
geçmiyordum, geçmiyordum senden,
kararlı bir gül gibi batmıştım dikenlerine
sanki kocaman kulağıydım evrenin

her ayrılıkta bütün sesler bende birikti

çok alıştım ulumasına içimdeki köpeklerin
hepsinin bağı çözüldü yalnızlıktan
kimi karıştı ilerideki çalılığına bahçenin
kimi ayın peşinden gitti sızlanarak benim yerime
orada başladı çöl ve uğultusu rüzgârın
gülün sesine bülbülün kokusuna karışarak
ateş böcekleri söndürürdü karınlarındaki fenerleri
her gece acılarımı ehilleştirdim tenimde

yüzüne baktım yıldızlarını dinledim
göğsünün alçalıp yükselmesi bir deniz
ikimiz aynı okula gitmişiz çocukken
o yüzden benziyoruz birbirimize
yolunu uzatıyoruz evlerin

allah biliyor gönlümüz bazen şen
bulduğumuza şükrediyorum birbirimizi
ama bazen dünyam küçük dar oda
zehir zıkkım kara bulutlar yağıyor üzerime

sen beton evlerin arasında yittin
kentin batısına doğru son yürüyüşümüz oldu bu
ben kendimle nereye taşınısam
orası gecenin köründe senden gelir

yokluğunun kuşları

bir sabaha daha başlarken
neden adın önce ayak basıyor içime?
sonra gözlerinde sis,
ölüyor aydınlığı günümün
pencereler açılıyor seslerine çocukların

ben kalbimin kamburuyla
doğuruyorum bir kez daha seni gelen yeni güne

anılarımızda sararsın diye eski yapıyoruz birbirimizi
göğsündeki koku, omzundaki yorgunluk,
saçlarının arasına karışmış mutsuzluk
bana kalıyor her bittiğinde gün
kalbim yokluğunda da senin kuşlarını saklıyor

sessizliğimizden geçiyor güz
sararan otların arkasından bakıyoruz gidenlerimize
kuşlara bakıyoruz, geçen gemilere ve denize
arkasından el sallanan günlere
kimselelere işittirmeden yangınımızı,
o yüzden suskunluklar içiyor içimiz,
kaçacak yer arayacak kim görse

bize bakıyoruz
geride bıraktığımız resimlerimize
eksik gülüşlerimize, yarım sözcüklerimize

kalbim yokluğunda da senin kuşlarını sayıklıyor
hoşça kal köprüsünün üzerinde

sevmişlerin gölgeleri

ayrılıklardan geriye kalır mı
sevmişlerin gölgeleri

akşam yemeği, mum, dans
hepsi resim kağıdının üzerine düşmüş bir sarı

narlar da ayrılıklardan gelir
dağılan sonbahara kalmış bütün kederler

öpüşün bir denize açılmakla aynı anlama gelir

bir asanın önünde açıldı nehir
ömrü beklemekle geçmiş o sular
çektı eteklerini aşkla

çarşafklar bile sen dolanan ayaklarıma
anılsa orada kırgın
eğilir içime kuyunun suyu
ne görecekse gövdemde
iyileşmeyecek yaradan başka

kol saatin ölü bir deftere dönüştürür
her damar kendine kanar
güzel kanar sözcüklerine tanrı'nın
bağışladığı ayrılıklardan geriye kalır mı
bir ağacın yalnız gövdesi

eğilmiş sarı bir yaprak kokusuna sevmişlerin.

---

zaman benim acı yontucum

---

*omurgamın orta yerinde koca bir çıkık oldun
dikendin gülüne batan.*

ölü defterler

sessizliğe el vererek akşam
söküyor avluların sesini yangınlardan.
teninden koparır gibi her sayfasını hayatın
ödeşiyorum batığımla.

kuru otlar, yaz'ın bahçesinde
bir anıymış. direnen heykel
rüzgârın içinden geçen fişek
yaşayanların kalbine değen gençlik.

omurgamın orta yerinde koca bir çıkık oldun
dikendin gülüne batan.
ölü defterlere dönüşüyor ayrılıklar
sahafa düşen kahr

taşlıkları çok zamanın
ayaklarım takılıyor yalnızlıklara.

öpüldükçe ben de güzelleşirdim.
bronz heykeller ölürdü ellerinde bir yaşlı ustanın
ağlardı gök, düşerdi dili sokağa bulutun
çıkarırdı adını gökkuşağının yalnızlıkla.
büyülü fener sönerken, beyaz şapkasıyla
kaybolurdu kaptan perdeden yavaş yavaş.

sularım ağırlı geçkin, bataklık
yer yüzünün kabuğu ölmüş tenindeki kalabalık.

sana yeni bir kent verebilirim.
tenimdeki köprüleri de geç önce derdim bir başkasına.
vurdulu kırdılı bir filme dönüştürürdüm hayalini
biterdi ansızın tretman

yaz ölüleri

hep kâğıtlarda kalan sözcüklerle ağladım
geçmiş, bir servi ağacıydı o bahçelerde ölüleri gölgeleyen
babam bir çiçek şimdi, adsız bir ot
kokusunu çeker ciğerlerine annem ve bekler bulutların
kararacağı,
sağanağın kopacağı kasım sabahlarını
dokunacağını sanır gelen yağmurlarla yeniden

babam bir güz ölüsü,
bu yüzden sevmem kasımı
dökülen yapraklarını ağaçların

böylece de büyürmüş insan
giden birinin ardından su yerine
toprak dökerek, ben bir şeyimi kaybettim
diğerlerine benzemeyen bir şeyimi
yaz ölüleri diyorum hayattan geçip gidenlere
sırtıma alamadığım için acılarını içimde taşıyorum.

büyümek bir ağrıymış,
ansızın yalnızlık çalacak bileklerimde dış izlerin,
rüzgâr sesini silmiş, camdan bakıyorum şimdi
çocukluğumun saatlerine.

elimde yazılmış kırk beş mektubu el yazısıyla
selam eder gözlerinden öperim.

akvaryum

Ada'ya ve Murat'a,

sesin özletir bana bütün bayırlarını ülkemin
bak gökyüzünde yönünü şaşırmış birkaç kaçkın bulut
ha yağdı yağacak bir yağmur
damında yalnız kedi dolaşır akşamın
pencerenin önünde kurumuş bir sardunya
bakar arkamdan giderken

tülü açan rüzgâr uzakta ağaçları geçmiş
bütün tepelerde aynı yorgun akşam
dipsiz bir kuyu buldum sende gölgemi içen
ağlayınca boşluk oluyor, gidince yokluk

elin değmiş, akvaryum odanın köşesinde
hayatımız hep cam duvarlar, çarpıyordum ayrılıklara
yalnızlıktan yaşlı tenim sarhoş, bırakmış gün saymayı
gülümseyen bir çocuk fotoğrafı duvarımda
bakar arkamdan giderken

sabun köpüğü

cemal süreya'yı anımsayarak,

içimi yıkıyor ölü yıkayıcıları sabundu köpüktü
kaynar suydı diğerleri
sabun köpüğü gibi ellerinde adananın pamuğu
dalından koparılmış, bir çocuk koşması.
gökyüzünden bir parça buluttu
döküyorlar üzerime tanrıdan çalabildikleri suyu
“ömür, hepsi hepsi bu” diyor yaşlıca olanı

ten yokuşu çıktı, gün kaçtı ayın arkasından
“sabunlar mis gibi değildi” dedi odadakilerden en genci
dışarısı kalabalık.
kimi eğilmiş sessiz bakıyor güllere
yağmurun durduğu kapıdan.
yıkıyor avlu içten dışarıya rüzgârın savurduğu çığlıklarla.
dumandı, yalnızlıktı
dilime yapışan kandı acının tacı.

b'akmalar

bakmalar biliyorum
bir öpüşten artakalan
'beni çöz' diyecek oluyorum.
anılarımса eski bir kazak, söküyorum

ellerin uzak.
coğrafyan da yoksunluk.

oynadığımız şehir bulma oyunları...
kasabalarda köylerde geçmiştir hayatın.
o yüzden haritaların bulanık.
atlaslar koca bir yalandır.

intiharımı saklarsın
beni çöz.
beni dışına hayatın...

kıyımdın çekildin başka denizdeydi sesin.
çakıl taşı sanıp toplayacaklardı gözlerimdekileri.

bir ölü sevici miyim?
tenimde öl/gün/dün?
büyüdüm ellerinde.

saç tellerime bırakılmış bir yalnız kaldı.
dönüp duracak fotoğraflar geçmiş
—naftalin koyuyorum içime.-
bakmaların güzel kokular gibi birikmiş orada sanki.

meriç'in suyu

meriç kayan yıldızın dölü
düştü suyuna bir mevsim sonu
önünde biriken ne varsa
yaprak yaprak kanatıp toprağın gülüşünü
geçiyor yazın kalbinden
kelebekler rüzgârın ağzında acı bir türkü

taşın üzerindeki yosuna değişiyor tırnakları
evinden söküyor bir kadını
en yalnız haliyle meriç'in suyu
çalı çırpıyı önüne katarak
eğiyor ağzını tunca'ya doğru

rüzgâr bir güzün sonunda
sokuluyor köprünün altına
yalvarıyor gecenin büyücüsüne
ölüyorum
kiminize verdiğim ömürden küçük bir zamandı
tanrıma verecek bir anım kaldı

aramızdan salyangoz geçiyor

sıkıntı keçisi ayaklarını kırıp oturuyor göğsüme
uysal bakışım engerek yılanından kaçmış
gün dönerken yaz'ın bahçesinden
bir yanım çürüyor gölgeliklerde.
avlude başını uzatmış çan çiçekleri susayan
ahşap odalarda tül serinliği

tenlerin ölümüdür sevişmek.
yağmur kör gözlerimin ışığı olmuş
bir melek kanatlarını tarar sol omzumda
koparılmış tüy ayrılıkların cesedi

elleri dikenli gülün
üstümüzden sığırcık kuşları
aramızdan salyangoz geçiyor, anıların ayak sesleri
rüzgârın ağzındaki hışırta bir acılık

kesiklerin içime dağılmış
karışıyor külü yıldızların kalbime.

soluyorsun

konuşmuyorum seninle tutup ölüyorsun
ellerin kuş tüyleri doluyor öldüğünde.
kumrular havalanıyor çam ağaçlarından
yağmur az önce yağmış
seslerini nereye kaldırıyorlar?
nereye düşüyor göğsündeki o çukur?

fotoğraflarda kalan silik gözlü çocuk soluyorsun
bir deniz günü ellerinde çakıl taşları ve kaya balıkları
uzun çizmeleriyle balıkçı gözden henüz kaybolmamış
ölüyor dalgalar,
usulca değişiyor çıplak ayaklarıma

arkamdaki kumluktan geçiyorsun
sonra tutup ölüyorsun bir kaç kuş için.

yıldızları kayıyor göğümün

içimin üşüdüğü zamanlar da oluyor,
birilerine el sallamak zorunda olduğum
geceler de
yıldızları kayıyor göğümün.
kapıyı çekip giderken,
sesimi de alıp gidiyor yanında.

bu dağınık odanın yüzüne
kaç kez bağırdım.
kaç çığlığımı görmezden geldi zaman?
göğsüme dar gelen sözcüklerimi
fısıltıyla bıraktım gökyüzüne.
bu bulutlar
yeni bir ülkeden gelmiyor,
biliyorum.

yağmur kimsesizlerin gözyaşını taşıyor.
şimdi içimin avarıyla oynuyorum.

uzak yaz

içime giren kuşlar uçamaz olurlar.
mevsim yaz,
her yerde yalnız bacalar.
tül den bir örtüyle kapattım içimdekileri.
sahilde kalabalıklar arasında bir kaya
yalnızlığım. bir yengeç suya atar gövdesini
sürüyerek yavaş.
dönecek kadar yerim yok.

-kıyıları besliyor gemileri
ki her akşam vakti yanaşıyorlar korkmadan

saçlarını tarayan rüzgârlara kırıgındır.
göç yollarında bir tıkanmadır özlemelerim.
asla kilitsiz dolaşmaz
dilime sarılan zehir.

insanın sesinde yalnız uçurumlar değil,
sarp yamaçlar da birikir.

yaz biterken bulutlar çoęalır
daęların g  s nde,
beni bırakıp gitmekte yaprak dökecek.
sularımın üzerinde kağıttan gemiler

ah yaz kalbimin yamasını.
ağaç sırtını dayamış bana
koruklar sus pus.
leylekler yönlerini deęiřtirmiř
sazlıklarda kuruyorlar yuvalarını.
güneş yükseliyor ince otların arasından.

hiç kimsenin elleri

serinlik yalnız akşamın gelmesi
değil, gözlerinin eğilmesi içime

sarsar toprak tohumu
karanlığında gün gelir göverir
her aşk bir bedende

sen hiç kimsenin elleri
o kadar yalnızlaştırırsın gövdeyi
yüzünü gören uzaklar
ağaçların arasında bir köpek dolanır

uzun bir ıslık olur ayaklarımda yağmur
alıp gider bütün gölgeleri

akşamdan başlar boyasını yapmaya
kararan göğün üstünde alıcı kuşların kanatları
yıldızlar birer sim yalnızlığıma

sen hiç kimsenin elleri
yalnızlığın kırıyla çoğaltırsın gövdeyi
gözünü bilen uzaklardan
kalbimin içtiği su, gözyaşı

bütün susmaların ondan tufan

durmadan beni unut, döndür yolumdan
serinlik yalnız akşamın gelmesi
değil, dilinin dönmemesi dilime

bilinmezin atları

“iřte sana konuřan biri
dilsiz ve dudaksız
durmadan kořan biri
elsiz ayaksız”
Mevlana

I

bütün ařklar bataak bende
göl kuruttu annem üfleyerek
kuşların ömürlerinden ömrüme

II

yaşanmışlıkların ardından
bağışlamayacağını düşünüyorsun kendini.
zaman kollarını gevşetiyor oysa
geçiyorsun bütün ırmaklarını acıların
ve tenhada kalan sözcükleri yeniliyorsun
içindeki aşk dirilirken yeniden

III

gök, yüzünden çayırlara uzanmış.
büyümüş dalların arasındasın
omuzlarınla o kadar yakın ağaçlara

IV

bilinmezlerin atları kořtu ve kayboldu gölgede
yelesinde bir ateş topu rüzgâr
sarışın ağızında öpücükmiş keder
içimdeki telâş ellerinden çıkmış heykel
kabarmıştı, yontulmamış kan doluydu kalbim.

V

el yazması bir atlas saklı kara büyücülerden
dünyanın tavanı ışıksız

yola çıkan trenler sessizce geçecek dağın içinden
kompartımanlardaki yalnızlık kimden?

kısalıyor gölgesi akşamın

rüzgâr bahçenin içinden geçiyor
sarsıyor her adım yalnız bir yaprağı
dalında kalan beş trabzon hurması tutunmuş
çıplak ağaçtan bakıyor limana

ıslanmış bank, mavisine uzanmış göğün
bulutlar kiremitlerine değiyordu evlerin
dağlar orada duruyordu yine,
yeşile boyamıştı ormanı yağmur

yetim gönlüm biriktirdiği âhları sayıyor
kumbarasında zamanın fotoğraflarını

karşı tepelerden bir cıglık yakalıyor
harman yerinde durmuş bir babayı
kuşlar birbiri ardına o sırada sokuluyor çalılıklara

yelkenlerimi indiriyorum yalnız senin denizlerinde
sularında kalbim oyuncak bir gemi dönüyor
duruyor fırtınam içimde

ah yalnız tanrım, sana da dokunuyor mu
benim tek başınalığım
koşuyorken içimizde hayat,
kısalıyor gölgesi akşamın

Yine Seninle Aynı Dünya
2009 - 2013